

[Wilhelm]

grænse, man har fået sat ind, og som vi får lejlighed til at diskutere senere i dag, hjælper jo ikke en eneste, som ikke havde en 16. alm. vurdering, der var på mindst 800.000 kr., altså som ikke i dag har en villa i millionklassen, og det er ikke dér, vores primære interesse er for at hjælpe og sætte grænser og lofter ind.

Lovforslag nr. L 138 om særlige støtteordninger erkender vi vil hjælpe nogle afdelinger, og det ville have været fuldstændig umuligt for nogen regering ikke at gøre dette. Vi erkender også, at de ændringer, der kommer ind, især den om, at driftsstøtten skal aftrappes for sig og rentesikringsaftrapningen skal vente til derefter, er selvfølgelig en forbedring i forhold til det, SV lagde frem i januar, men igen en fuldstændig selvfølge for de partier, der i mellemtiden har lavet et overenskomstindgreb, og som har hævdet, at målet med dette boligkompleks er at gøre indkomspolitikken mulig og sikre huslejerne inden for indkomstudviklingen. Men det havde man ikke med i januar, og det er, set på den baggrund, en forbedring, at det kommer ind nu.

Men lovforslag nr. L 138 er samtidig det forslag, som boligministeren klart og tydeligt har sagt skal bruges til at føre del-og-herskpolitik, som han tidligere har sagt det i notatet om kollegiesektoren, og hvor boligministeren med et enestående notat – håber jeg det er – som vi har foranlediget trykt i betænkningen, forsøger sin linedans mellem det, han kalder økonomisk reelt begrundede underbudgetteringer – jeg går ud fra, det er sådan nogle, boligministeren har været med til, når han har siddet som boligselskabsmand bl. a. for Farum Midtpunkt – og så de andre, som han ikke kan lide, og som han derfor stempler som alene politisk motiverede underbudgetteringer.

Vi har gennemgået det bilag i boligudvalget, og boligministeren har indrømmet, at når det kommer til stykket, kan man ikke bedømme det på, om folk skriver åbent brev til Erling Olsen på deres opsats. Det kan ikke være det, der er afgørende. Det kan heller ikke være afgørende, at de til sidst konstaterer, at en underbudgettering vil føre til, at afdelingen kommer i økonomiske vanskeligheder, for det vil enhver afdeling, der laver underbudgetteringer, komme. Det, at de erkender det og ikke bare folder hænderne og si-

ger: det er også kedeligt, men vi kan ikke forstå noget af det hele, kan dog ikke være en forbrydelse i sig selv, altså det, at de prøver at sætte sig lidt ind i, hvad det er, der foregår.

Alle de ting, der er nævnt i det eksempel, ministeren bruger som eksempel på politisk motiveret underbudgettering, måtte man erkende punkt for punkt ikke duer til noget som helst, for de angreb, man havde på det, siger i virkeligheden intet om, om ikke der også ud over denne politiske erkendelse, som de mennesker gav udtryk for, var reelle økonomiske problemer i de pågældende afdelinger.

Men her har boligministeren altså klart og tydeligt sagt, at han skal have mulighed for at skille den ene afdeling fra den anden og bestemme, hvornår han kalder det politisk motiveret, og hvornår han kalder det reelt økonomisk begrundet, og om ikke andet så af den grund vil vi ikke medvirke til det forslag, men slutter med at undlade at stemme om det.

Boligbyggeriloven, lovforslag nr. L 140, indeholder nogle af de forbedringer, jeg talte om før, men det er også her, man begrænser kvotaen for det almenyttige byggeri til under 7.000 lejligheder pr. år, nemlig til finansiering af 7.000 lejligheder minus det beløb, der går fra til de større skader. Det er klart uacceptabelt for os, og det burde det også være for socialdemokratiet, der så sent som i 1970 – det er ikke noget tilfældigt tidspunkt, det var sidste gang, partiet havde lejlighed til rigtig at markere sådan noget, uden at det kom til at betyde noget – stillede forslag om mindst 20.000 almenyttige boliger på årsbasis.

Lejeloven, lovforslag nr. L 141, indeholder en række ændringer. De er små, men stort set og vistnok udelukkende småforbedringer, og derfor kan vi stemme for den.

Hvad angår reguleringsloven derimod, lovforslag nr. L 142, er det selvfølgelig en sejr, at man fastholder kapitalafkastet til 7 pct. af 15. alm. vurdering – det var ikke sket, hvis lejerne havde sat sig hen og rullet tommelfingre – men det er også i denne lov, man lemper adgangen til modernisering, og vi går derfor imod den.

Andelsboligloven, lovforslag nr. L 143, vil jeg vende lidt grundigere tilbage til.